

Udělejte si vlastní komiks

Chcete si sami otextovat své oblíbené obrázky? Chcete vidět své jméno vytištěné ve svém oblíbeném věstníku? Chcete, aby váš smysl pro humor obdivovali všichni čtenáři Splav!u?

Vymyslete popisky k této komiksově šabloně (nevyhovuje-li vám pořadí obrázků, můžete je očíslovat po svém) a přineste nám výsledek do redakce. Nejzazší termín odevzdání je pátek v sedm hodin večer. Čtyři nejtípnější čtenářské komiksy otiskneme v sobotní literární příloze.

Literární příloha číslo 5

8. 7. 2010

Roman Sikora: Prokleté město

To město bylo prokleté. O tom nemohlo být pochyb.

Většina lidí, kteří v tom městě žili, si to však nemyslela. Je těžké myslet si o městě, ve kterém žijete, že je prokleté. V takovém městě by pak nikdo nevydržel. V takovém městě by pak nikdo nepřežil ani jediný den, natožpak měsíc, natožpak rok, natožpak celý svůj život, jak v něm odjakživa všichni přežívali.

Je těžké žít ve městě, o němž víte tu nejstrašnější a nejnevyvratitelnější pravdu, že se v něm nedá žít. A proto lidé v tomto městě přežívali, aniž by se po této pravdě pídili, jelikož tak doopravdy v skrytu duše tušili, že pravda je věci smrtelně nebezpečnou.

Proto se také tito lidé nepídili po nijakých pravdách. Protože kdyby se pídili alespoň po nějakých pravdách, určitě by ve spletné síti nejrůznějších pravd narazili na onu pravdu nejkrutější, nejnevyvratitelnější, na onu pravdu nejskutečnější a nejzákladnější, na onu pravdu nejpravdivější, že se v tomhle městě nedá žít. A to by byl jejich konec.

O našem prokletém městě se vyprávěla legenda, že kdysi dávno kterýsi bůh spolu se světem stvořil i toto město, vystavěl v něm domy, vystavěl v něm obrovský ocelářský podnik, vystavěl v něm supermarket, kulturní dům, kino, autobusové stanoviště, nádraží a do toho všeho umístil několik lidí. Pak všechny panty, všechny klouby, všechna ložiska a písty obrovským kbelíkem vazelíny dobře promazal a prstem cvrnknul do nejbližšího človíčka, který triviálním dominovým efektem rozhýbal ostatní človíčky a jiné mechanismy a od těch dob město, dalo by se říci, žije.

Všechno v něm nějakým způsobem funguje. Lidé se domnívají, že se milují, pak plodí děti, pak stárnou, děti

